

Bemærkninger til forslaget

Det at blive arbejdsløs er for mange mennesker et kulturchok. En helt ny situation, der ofte giver den arbejdsløse en fornemmelse af at være kastebold i det vældige maskineri, som Velfærdsdanmark har for at få den arbejdsløse tilbage i beskæftigelse - så hurtigt som muligt.

Ofte oplever den arbejdssøgende en fornemmelse af, at de forskellige instanser ikke taler sammen, at de nødvendige dokumenter ikke er udfærdiget eller fremsendt til den relevante instans - og ikke mindst fornemmelsen: "jamen det har jeg da allerede svaret på én gang". Aktiveringsindsatsen giver derfor ofte et indtryk af at være for tung og bureaukratisk.

Der er brug for et løft, og det er forslagsstillerne overbeviste om, at dette forslag vil hjælpe med at rette op på. Ved at flytte de statsanerkendte a-kasser til Arbejdsformidlingen vil det spare en del bureaukrati, forenkle en del arbejdsgange, øge responstiden ved kommunikation, nedbringe udgifterne til administration og spare den arbejdssøgende for unødige irritationsmomenter.

Som systemet er i dag, foregår der omfattende informationsudveksling mellem a-kassen og de lokale AF-regioner/afdelinger. Således skal, jf. bekendtgørelse nr. 1163 af 29. december 1999 om en a-kasses pligt til at vejlede m.v., informationer om samtaler, forskellige kontaktpersoner, handlingsplan, fagønsker, kvalifikationer, uddannelse, kursusønsker etc. udveksles mellem de forskellige instanser. Det er derfor forståeligt, hvis den arbejdssøgende opfatter processen som meget bureaukratisk. Dertil kommer den menneskelige faktor - såsom at glemme en blanket, ikke være til stede, hvis vitale informationer mangler andetsteds - i det hele taget alt, hvad der kan afstedkomme frustrationer over, at det ikke er én person, der koordinerer det hele.

Forslagsstillerne mener derfor, at de statsanerkendte a-kasser med fordel kan overføres til Arbejdsformidlingen. Dels kunne det ønskværdige i kun at have én sagsbehandler effektivisere arbejdsgangen væsent-

ligt, dels vil det være ressourcebesparende kun at have "administrationen" ét sted. Og samlet vil det utvivlsomt bidrage til at mindske den frustration, der ofte er forbundet ved arbejdsløshed og usikre økonomiske forhold.

Nøgternt set er der derfor næppe saglige argumenter, der kan forhindre, at to instanser, der benytter sig af samme informationer og stort set har identisk opbygning og formål, ikke kan opnå en fordel ved at "være under samme tag".

Hvorvidt a-kasserne vedbliver at være en selvstændig enhed, som fysisk befinder sig på Arbejdsformidlingen, eller om den integreres som en del af Arbejdsformidlingen, vil forslagsstillerne ikke lægge sig fast på. Men såfremt der er tale om en selvstændig enhed, er det forslagsstillernes indstilling, at a-kassernes lovfæstede grundbeløb og administrationsbidrag fortsat skal betales og forsat skal være fradragsberettiget.

Integreres a-kasserne som en del af Arbejdsformidlingens arbejdsgang, bliver det Arbejdsformidlingen, der direkte administrerer ordningen og bearbejder de relevante oplysninger med henblik på dagpengeudbetaling. Det mest hensigtsmæssige vil derfor være, at omkostningerne finansieres over skatten, som det sker med driften af Arbejdsformidlingen i dag. Med andre ord det enkelte a-kassemedlem skal ikke betale det fradragsberettigede administrationsbidrag til a-kasserne, men kun det lovfæstede grundbeløb - som selvfølgelig fortsat er fradragsberettiget. Forslagsstillerne vil dog ikke modsætte sig, at der fortsat opkræves administrationsbidrag, såfremt det kan lade sig gøre at udregne administrationsomkostningerne.

Uanset modellen vil bidrag til a-kassernes administration blive mere ensartet, idet omkostningerne, alt andet lige, bliver mere gennemskuelige og standardiserede - hvilket vil være en samfundsmæssig gevinst, der i sidste ende gavner det enkelte a-kassemedlem.

Egentlig så forslagsstillerne helst a-kasserne som en ren forsikringsordning, men da dette næppe kan samle flertal i det nuværende Folketing, fremsættes